

„Dnes se herci rozdávají za pár drobných,“ říká Jiří Krampol

31.01.2018

Hostem komponovaného večera s Martinem Severou byl Jiří Krampol, který před svým vystoupením poskytl Radničním novinám rozhovor. Herec, moderátor a charismatický dabér zavzpomínal na Žižkov, kde prožil svá dětská léta, ale také na svoji bohatou hereckou a bavičskou kariéru s Miloslavem Šimkem nebo Jiřím Bednářem.

Kde jste žil na Žižkově?

Bydleli jsme v Kubelíkově ulici, jak je tam nyní pošta v přízemí. Přestěhovali jsme se sem z Řipské ulice. Byl to luxusní barák, poblíž bylo kino Slavie. Maminka byla milostpaní, měli jsme služku, táta byl vysoce postavený manažér u Bati, dělal vlastní výlohy po celé Evropě. Přišla válka, s tátou to šlehlo, a z luxusního bytu jsme šli na Žižkov do jedny cimry a z milostpaní se stala prodavačka v trafice. Dělal od nevidím do nevidím. O tátu se starala až do smrti.

Jak zpětně vzpomínáte na tuhle razantní změnu?

Na dětství a mládí na Žižkově vzpomínám s láskou, úctou a nostalgií. Děkuji pánu bohu za to, že jsem vyrůstal v doslova bídých a nuzných poměrech. Když vidím, jak si mladí dnes absolutně vůbec ničeho neváží, jsem za tu zkušenost rád. Byli jsme jinak vychovávaní. Hrál jsem si s klukama, jejichž tátové byli kočí nebo pomocní dělníci, ale nikdy se nestalo, že by někoho nepozdravili. Dnes přijdu na tenis, tam jsou tři mladí kluci, a že by nás čtyři starý dědky oslovili aspoň posunkem, ani náhodou. Chybí jim kinderstube.

Vybaví se vám nějaké osudové vzpomínky na Žižkov?

Konec války byl hnusnej. U nás v domě žili Němci – Graffovi. Nikomu nic neudělali, měli malé děti. V baráku bydlel konfident, udavač, který po válce hned obrátil. Když byl odsun, starýho Graffa střelil do krku, nezabil ho teda, ale těžce ho zranil. Bylo to hrozně nepříjemný.

Ale jinak převládají ty krásné, dětské vzpomínky. Naproti Olšanským hřbitovům byl rybníček, kde bruslil

celý Žižkov. Byli tam taky zahrádkáři. Jako chuligáni jsme chodili krást ředkvičky a kedlubny. Jednou jsem tam vlezl, utrl kedlubnu a najednou za mnou stál vazoun, jednou rukou mě zvednul a pronesl geniální hlášku: „Hele ty zmetku. Ještě jednou tě tady chytnu a dostaneš takovou facku, že budeš mít ve vzduchu 20 minut dlouhou chvíli.“ Nebo u Rajský zahrady byl náš žižkovský Disneyland. Jak napadl sních, tak se do konce února sáňkovalo až k Bulharu. Víte, co je zajímavý? Byli jsme sice grázlové, ale četli jsme roďáky, čili rodokapsy, Rychlé šípy, taktéž Remarquu, ale i Verlaina a Baudelaira. To dneska nikdo nezná. A my tenkrát jo, grázlové z dělnických rodin.

Ví se o vás, že máte rád poezii. Jakou roli hrála ve vašem profesním životě?

Spolu s Jirkou Bednářem jsme dělali nádherný představení – Párkař a tři párky od Josefa Hiršala. Udělal takovou literární parodii na nejznámější básníky. Jak by psali, kdyby psali o párku. Hráli jsme to ve Viole, ale i na maturitních plesech, kde to mělo ohromný úspěch. No a jsme zase u toho. Kdybych dnes přišel s takovou show, vypískali by mě, nikdo by to absolutně nepochopil.

Přinesla něco pozitivního nová doba, co se týká divadla nebo filmu? Nebo vůbec ne?

Každá doba má něco v sobě. Blbý třeba je, že dnes se herci rozdávají za pár drobných. Vemte si, že dřív herec musel uzrát. Kemr už jako kluk byl v komparzu, putoval po divadlech, až se vypracoval do absolutního mistra.

Myslíte, že to dnes již neplatí?

Není to tím, že by herci neměli talent. Objeví se charismatická herecká osobnost, ale tu nacpou všude a úplně ji vyždímou. Až jde lidem na nervy. Dávají čtyři kriminálky, ale ve všech hrají stejní herci. Je to koloběh stejných lidí a člověk se v tom ztrácí. Televize chce naplnit ten svůj moloch, hltá nové a nové příběhy. Na zpracování je většinou vidět, že ani samotní aktéři neví, o čem je vůbec děj.

Před pár lety jste odřekl účinkování v rozsáhlém detektivním seriálu. Bylo to i z tohoto důvodu?

Ano, jmenovalo se to Profesionálové, mělo to mít 56 dílů. Měl jsem být hostinský – detektiv. Něco tak slabomyslného jsem snad nikdy nečetl, tak jsem zavola, že fakt nemám zájem.

Co vás bavilo nakonec nejvíc? Film, divadlo, moderování, nebo dabing?

Na to se nedá lehce odpovědět. Můžete natočit dobrou reklamu a hrát v příšerné opeře. Nebo nemůžu říct, že kabaret U Fleků je na nejnižším stupni v bavičství. Třeba Karel Höger kabarety miloval a přitom to byl jeden z nejprestižnějších herců své doby. Mě vždycky přitahovala sranda. Pěkné vážné role jsem hrál hned po škole, ale nikdy jsem je nakonec nevyhledával. Bavily mě nejvíc ptákoviny s Bednářem nebo s Šimkem.

Autorská dvojice Šimek a Grossman byla velice populární. Jak velká byla pro vás výzva nahradit Jiřího Grossmana v Semaforu?

Naše vystupování bylo úplně jiný, než lehký studentský humor Šimka a Grossmana. My jsme už museli přitlačit, živilo nás to, a navázat na to zcela nešlo. Principy tam samozřejmě zůstaly. Zajíc v pytli mě bavil asi úplně nejvíc. Teď máme představení Návštěvní den u Miloslava Šimka, které vzniklo k jeho desátému úmrtí jako pocta. Hrajeme to už tři roky a je to pořád vyprodaný! Mám hroznou radost z toho, že na to chodí všechny generace.

Propůjčil jste svůj hlas Jeanu-Paulu Belmondovi. Pomohlo vám, že jste podobně stavěný chlapák?

Za dabing vděčím Vítu Olmerovi, s nímž jsem natočil krásné filmy. Když utekl Honza Tříška, připravoval Olmer zrovna Sympatickýho darebu. Zeptal se mě, jestli bych ho nezkusil namluvit, jim se to líbilo, a pak hned přišlo Zvíře. Celkem jsem jich udělal jednatřicet. Nedávno jsem namluvil Belmondovu audio knihu Mých tisíc životů a jde to na dračku. Belmondo napsal knížku sám o sobě, a je to bezvadný.

Objevil jste se i v pohádkách...

Je to škoda, že se přestaly točit televizní pohádky. Jak princezna ráčkovala byla moc pěkná a líbí se mi doteď. Já nevím, co je to dneska za módu, že se řeší furt vztahy. Jako kdyby nic jiného neexistovalo. Já teda nejsem soudnej, nesnáším problémy v manželství nebo ve vztahu. Ale ať si je každý vyřeší doma a neotravuje mě s tím! Mě to nebaví. Tenhle žánr k životu nepotřebuju.

Text a foto: Martin Hošna

Jiří Krampol (nar. 1938) se narodil v Buštěhradě, ale dětství strávil na Žižkově. Vyučil se soustružníkem kovů v Aero Vysočany, poté pracoval jako údržbář v nakladatelství Naše vojsko. Platonická láska k Mileně Dvorské v něm probudila zájem o herectví, takže nakonec nastoupil na DAMU, kterou absolvoval v roce 1962. Následovalo první angažmá v Divadle Na Fidlovačce, ale ještě v roce 1962 přešel do Divadla Na zábradlí (1962–1971). Spolu s Jiřím Bednářem provozoval v roce 1969 recesistické pásmo ve Viole, hostoval také na dalších scénách. V letech 1972–1977 hrál v Divadle Ateliér (hry Párkař a tři párky, Rinaldino). V roce 1983 nastoupil do Semaforu a spolu s Miloslavem Šimkem vytvořil autorskou dvojici; z této doby pochází řada dodnes známých povídek a scének. Kromě divadla se věnoval i filmu v roli typově výrazných postav. Známé role vytvořil v kriminalistickém cyklu Malý pitaval z velkého města nebo v seriálu Synové a dcery Jakuba Skláře. Uplatnil se také výrazně v dabingu. Po emigraci Jiřího Třísky převzal dabování J. P. Belmonda.